

Keti Kesidi
ANĐEOSKA TORTA

Edicija
KETI KESIDI

Zdravo...

Omiljeno pitanje mojih čitalaca jeste gde nalazim ideje, a ja im uvek odgovaram: svuda pomalo!

Pre izvesnog vremena u Irskoj neko mi je ispričao priču o mladom Dablincu koji je po mraku lutao gradom sa pričvršćenim krilima anđela. Izgleda da niko nije znao ko je on niti zašto nosi krila... Posle nekoliko meseci je nestao, ostavivši za sobom jedino misteriju. Ta mi je priča zaokupila misli i podstakla me na maštanje.

Kada sam odlučila da pišem o iskustvima male Poljakinje koja se nastanjuje u Engleskoj, ideja o dečaku anđelu takođe se nekako uvukla u priču. Svetu je potrebno više dečaka sa krilima anđela!

Na jednom skupu upoznala sam čitateljku iz Poljske koja me je podstakla da napišem priču o maloj Poljakinji po imenu Anja. Uručila mi je opis koji je napisala prvog dana u engleskoj školi. Bez obzira na to što je njen engleski bio dosta slab, osećanja koja je izrazila naprosto su me zaskočila. Tada sam prvi put počela da uviđam koliko mora da je zastrašujuće preseliti se iz jedne zemlje u drugu i krenuti iz početka kada ne znaš čak ni jezik... I tako se rodila ideja za knjigu Anđeoska torta.

Anđeoska torta je priča o snovima, o tome da se oni ne ostvare baš uvek onako kako ste vi to zamislili, kao i o zaljublivanju u pogrešnog dečaka... Za koga se na kraju može ispostaviti da je ipak onaj pravi.

Gde se u sve to uklapa torta? Pretpostavljam da sam i u tortama nalazila dosta inspiracije tokom godina. Pa, zašto da ne? Nadam se da ćete uživati u Anđeoskoj torti – i nemojte zaboraviti: život je sladak!

Keti Kesidi xxx

Knjige Ketí Kesidi

DIZI
NAPLAVLJENO DRVO
INDIGO PLAVA
SKARLET
SRCE OD SLADOLEDA
MEDENA
SREĆNA ZVEZDA
ZASIJAJ, DEJZI STAR

Keti Kesidi

Andeoska
torta

Leo commerce, 2010

Naziv originala:
Angel cake – Cathy Cassidy

Naziv knjige:
ANĐEOSKA TORTA – KETI KESIDI

Copyright © Keti Kesidi, 2009
Copyright © 2010 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:

Nenad Perišić

Prevod:

Mirjana Živković

Lektura i korektura:

Jelena Stošić

Prelom i korice:

Pintor Project

Za izdavača:

Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Mihajla Bandura 36

011/375-2625

011/375-2626

011/375-2627

063/507-334

E-mail:

nesaperisic@gmail.com

info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa:

Tercija – Bor

Tiraž:

1000

ISBN 978-86-7950-088-5

Zahvaljujem...

Divnom i strpljivom mužu Lijamu i fantastičnoj deci Kalumu i Kejtlin na bezbrojnim zagrljajima, kao i mami Džoani, Endiju, Lori i svim ostalim članovima moje porodice, kako onima koji su blizu tako i onima koji su daleko. Grlim sve svoje fenomenalne prijatelje Šinu, Helen, Fionu, Meri-Džejn, Magi, Zaru, Džesi i celu ekipu koja mi je pomogla da ne pošandream... Ovaj, do kraja. Hvala Katrioni za pomoć oko vebsajta, što mi organizuje život i što je uglavnom u svakoj prilici fantastična; Martinu što se stara o ažuriranju; i Darliju i njegovim anđelima u agenciji za... Pa, za sve! Hvala Amandi, najslađoj, najpametnijoj i najstrpljivijoj urednici na svetu; i Sari, najboljem ilustratoru korica na svetu; takođe, hvala Adeli, Frančeski, Emili, Sofi, Sari, Kirsten, Taniji, Sari, Dženi i celom Pafinovom timu.

Posebno se zahvaljujem Ani, koja me je naterala da maštam i poslužila kao inspiracija za ovu priču, i mamim Poljakinjama Agati, Klaudiji i Kasiji, koje su mi pomogle u istraživanju; takođe, hvala Endrjuu B. i Zosiji za to isto; i Skrečiju na ideji o pidžamama iz park-priče; i Sinead na priči o dečaku anđelu! Zahvaljujem se i dvama najboljim kafićima u celoj vaseljeni

na inspiraciji i pomoći oko istraživanja vezanog za tortu... Kreacijama u zamku Douglas i Kitinoj čajdžinici u Nju Galoveju, koja zaista ima na meniju tortu Krila anđela... Uzdah.

I na kraju, zahvaljujem se svojim predivnim čitaocima, čije reakcije, podrška i oduševljenje opravdavaju sav uloženi trud. Vi ste najbolji!

Spakovane su i poslednje sitnice. Mama jurca unaokolo sa praškom u ruci. Trudi se da budućim stanarima ostavi stan u savršenom redu, a Kasija sedi na koferu i grli starog zeca, koga joj je baka isplela, i trudi se da ne zaplače.

Znam kako se oseća. Ja sam uzbuđena, ali istovremeno i uplašena zbog selidbe. Toliko puta sam pokušavala da zamislim ovaj dan, ali sada kada je konačno osvanuo, potpuno sam otupela i nisam ona prava. Stomak mi je pun leptirića, a neki od njih na nogama imaju gojzerice.

Stižu baka i deka da nas odvezu na aerodrom i od tog trenutka sve se veoma brzo odvija. Najgori deo je pozdravljanje. Baka i deka me čvrsto grle kao da pokušavaju da upamte obrise moga tela u naručju i oboje plaču kao kiša, rone slane suze čak i dok nam govore da budemo hrabre, da mislimo na budućnost, da izvučemo najviše što možemo od novog života koji nas čeka u Liverpulu.

„Pisaćemo vam, zvaćemo vas telefonom i slaćemo mejlove“, obećavam ja. „Posećivaćemo vas, a i vi možete da dođete za Božić nama u posetu...“

„Svakako“, kaže baka, ali dobro znam da neće doći. Božić će provesti sa stricem Zarekom i tetka Petrom i rođacima u njihovom velikom stanu sa kaminom, za prazničnim stolom za kojim uvek ima jedno mesto viška u slučaju da im na vrata zakuca kakav usamljeni putnik.

Mama počinje da plače tek kada prođemo aerodromsko obezbeđenje, a Kasija mora duboko da udahne i obriše suze, pa čak i ja. Teško je otići iz Krakova, napustiti Poljsku i otići u nepoznato. Teško mi je što ostavljam porodicu, prijatelje, mesto koje sam do ovog trenutka smatrala domom.

Teško je, ali sam o tome sanjala godinama.

Tata je otišao trbuhom za kruhom u Englesku kada mi je bilo devet godina. Tamo može više da zaradi, objašnjavala je mama, i jednog dana, možda uskoro, pozvaće nas da i mi dođemo. U Engleskoj ćemo bolje živeti. U to vreme nisam znala da mi je potreban bolji život. Onaj kojim sam živela, dok tata nije otišao, izgledao mi je sasvim dobar.

Nedostajao mi je. Sedela bih pored prozora u spavaćoj sobi zagledana u beskrajno plavo nebo iza gradskih krovova ka kome su stremile laste iz gnezda u strehama iznad našeg stana u letnja predvečerja. Pitala sam se ima li lasta u Engleskoj, može li tata da podigne pogled kao što ja to činim i da ih gleda kako poniru i klize kroz plavetnilo.

Želela sam da mogu da odletim na jug tokom zime, poput lasta, na neko mesto na kome uvek sija sunce. Želela sam da svi ponovo budemo zajedno.

U Krakovu su zime hladne... Debeli nanosi snega mesecima prekrivaju tle. Krovovi su posuti belom glazurom od šećera i morate da nosite dva para sokni i čizme ako ne želite da vam prsti poplave.

„Pada li u Engleskoj sneg?“, zanimalo je moju sestricu Kasiju kada je tata došao kući za prvi Božić.

„Ponekad“, rekao nam je. „Ali nije hladno kao u Krakovu!“

„Možemo li i mi s tobom kada kreneš nazad?“, pitala sam ja.

Tata se osmehnuo: „Jednog dana, Anja! Engleska je zemlja velikih mogućnosti, tamo te obavezno nagrade ako marljivo radiš. Ulice su popločane zlatom. Ne pravim, razume se, ali siguran sam da shvataš šta hoću da kažem“.

Donekle i jesam. Zamišljala sam prelepo mesto gde se svi osmehuju zato što mogu da imaju sve što požele.

„Tamo je budućnost za nas“, tiho i zaneseno kazao je tata.

„Ima li tamo lasta?“, pitala sam tatu, a on se samo nasmejao.

„Da, ima lasta“, rekao je. „Iste su kao u Krakovu. Engleska nije baš toliko različita, Anja“.

Ali ja sam dobro znala da je to drugi svet.

Tati je trebalo tri godine da se smesti i dovede i nas u Englesku, tri godine razglednica, pisama i međunarodnih razgovora. Ponekad, kada smo imale sreće, dobijale smo i drvene igračke, uglavnom životinje, koje je

izrezbario i ofarbao za dugih noći u Engleskoj, samo za Kasiju i mene.

Tata nije mogao da bira posao, prihvatao je svaki koji bi uspeo da pronađe. Brao je voće, bio je građevinski radnik, radio noćnu smenu u fabrici krastavaca. Nije mi baš bilo jasno kako bilo koji od tih poslova može da bude bolji od posla predvodnika ekipe stolara u velikoj firmi u Krakovu, ali sam ćutala.

A onda je tata došao u Liverpool i upoznao Jurija. Jurij je Ukrajinac i ima agenciju za pronalaženje poslova emigrantima. Tata je otišao kod njega u potrazi za poslom i završio kao partner u poslu.

„Jurij želi da iskoristi moje menadžersko iskustvo“, rekao nam je tata preko telefona. „I moje znanje jezika, razume se. Mogu da dovedem u agenciju mnoge poljske radnike. Zahvaljujući mojim sposobnostima, mogli bismo da razvijemo posao, da naša agencija postane najbolja na severozapadu zemlje“.

„To je divno“, rekla je mama, a ja sam u njenim očima nazrela strah. Dobro sam znala da smo tata i ja sanjali o tome da živimo u Engleskoj, ali ne i ona, iako nikada ništa nije rekla.

„Ovo je naša šansa“, objasnio je tata. „Ovaj posao će nam doneti bogatstvo. To je početak našeg novog života!“

Tata je kazao da nam je obezbedio kuću sa baštom u lepom kraju. Zamišljala sam prelepu kućicu belih zidova sa lakiranim crvenim vratima oivičenim ružama puzavicama koje se pripijaju uz zidove, kakve sam viđala u knjigama koje mi je tata slao da iz njih učim engleski.